

Název Global Illumination

Videoinstalace sestává z projekce a jejího umístění v prostoru galerie. Silně metaforická instalace, v níž dominovala projekce v bílém prostoru s bílým sezením v galerii Hunt Kastner pracovala se zaoblením prostoru, s lehkou téměř neviditelnou deformací projekce, aby podtrhla vizuální i mentální zmatení a nutnost odevzdat se digitálně manipulovanému pohledu na skutečnost.

Současný stav instalace tentokrát v jiných prostorách, žel, nemůže být předmětem mé oponentury a tak vycházím ze zážitku v z června v galerii a ze zevrubné komunikace s diplomantem.

Práce je výsledkem dlouhodobého soustředěného a podle všeho také namáhavého zkoumání interiéru ateliéru, metaforicky vlastního vnitřku, v němž se odehrává kontemplace vyprovokovaná izolací vynucenou hrozbou nákazy, ohrožení přicházejícího odjinud, zvenčí, neviditelného avšak neoddiskutovatelného. Fyzická nemožnost vyjít ze dveří způsobí na vnitřní scéně autora stav paradoxu, duální konstelace, jenž byl pravděpodobně spouštěčem celé práce. Stav, v němž nezbyvá než zaujmout pozici hypotetického jakoby mušního oka zavřeného v místnosti, pohybujícího se nekoordinovaně, nerozlišujícího mezi konkávním a konvexním a hledícího najednou dovnitř i ven, protože rozdělovat tyto dva pohledy nemá už smysl. Realita se nám jeví plovoucím ambivalentním děním, převrácením a nekonečným drobením předmětnosti, a opět, je jedno kde končí fyzikální/materiální a začíná datová modelace. Nemožnost pohybu je navíc sdílena všemi (autor to ví), a tak vzniká další paradox/neřešitelný stav já–všichni, já–všechno.

V dnešním prostoru digitálního transformování je celkem prosté vytvářet zástupné obrazy. Artur ale ve své práci zapojuje fyzické, své tělo, vrací se k základům a dříve než začne digitálně modelovat, prostor fyzicky měří. Vytrvale ad absurdum měří nejdřív metrem předmětnost svého okolí, zachytává se o pevnost čísel, nevadí, že jsou abstrakcí, tou je přece ve vztahu k trojdimenzionálnímu předmětu i jeho vědomí. To, co dělá, ovšem není art-terapie, není to zbavování se škodlivin, je to cesta nutná k ozřejmování a pochopení, tak jako byla nutností kdysi v 70-tých letech pro Bruce Naumanna, když vydupával prostor svého ateliéru, (Stamping in the Studio, 1968.)

Artur ale nachází v digitálu svého spojence a spoluhráče, se kterým pomocí škálování drobí a zceluje prostor. Prostor je obsazen avatarem, Žvejkou, ne však vymodelovanou jazykem vevnitř dutiny ústní, nýbrž počítačem, který k ní při-vypočítá i hlas, hlas který „lepší jako povrch mého já“. Filmová konvence nás donutí přičíst mluvené slovo růžovému subjektu, které mluví z pozice „Ich erzählung“. Tok vyprávění nás vede přes zakoušení, testování, „samo-meření“ subjektu (žvejky), tedy sebe sama až k možnostem zmnožení, hrou na jiného sebe, na varianty „Solo, Duo, Squad“. Zde se pak v textu naznačuje východisko ze situace (jediné nebo jedno z mála, které nám zbývají?).

Je v existenci plurálu, v možnosti pro vznik nějakého „My“.

Artur patří mezi umělce jenž pracují s myšlenkou a hodně čtou a tak je zde cítit odzvuky Kafky (Proměna) a Foucaulta (kontrolující oko, nahlížení do, vidění skrz), intelektuální spodní vrstvy, jenž u něj i v jiných pracích hrají důležitou roli. U Magrota ovšem intelektuální přístup neubližuje, naopak vybízí k dalšímu a dalšímu intuitivnímu zacházení s událostmi, předměty a zvuky.

Artur Magrot v této diplomové práci předkládá zralé dílo, po všech stránkách dotažené do zdárného konce, ke kterému nevznáším výhradu, **naopak vřele doporučuji k úspěšnému absolutoriu.**

Anna Daučíková

V Praze 9. 9. 2020